

Pernille Vermunds folkemødetale

Taler

Pernille Vermund
Formand for Nye Borgerlige

Dato

16. juni 2022

Sted

Hovedscenen, Allinge,
Bornholm

Jeg har tre drenge, som jeg hver dag glædes ved at se udvikle sig og vokse sig større.

Vi bor i et dejligt hus i Snekkersten, som danner rammen om vores liv.

Den ældste bliver student i år og om ikke så mange år, er de alle tre fløjet fra reden og står på egne ben.

Det skal de nok klare. Det har jeg tillid til.

De kan godt selv. De vil bygge deres egen tilværelse, løse deres egne udfordringer og yde deres.

De vil være til gavn og nytte for deres nære og tage ansvar for mere end sig selv.

Det vil gå dem godt. Jeg er ikke bekymret.

At have børn - og at sikre dem en god og tryk opvækst - er et stort ansvar.

Men jeg føler også et ansvar, der strækker sig videre end til mine børn. Et ansvar for at skulle levere noget videre til mit land.

For vi er ikke bare mor, eller far. Vi er ikke bare kollega eller ven.

Vi er mere end det. Vi er danskere.

Vi lever sammen i vores eget land. Jorden vi dyrker, bor og lever på er vores – danskernes.

Det fællesskab, som vi lever i på godt og ondt, er det danske.

Danmark er ikke vores, som noget, vi kan sælge eller forære væk.

Danmark og det danske fællesskab er noget, vi forvalter – og har ansvar for.

Præcis som vi har en moralsk pligt til at tage ansvar for os selv og for vores nære, som jeg har lært mine børn, har vi hver især et ansvar for at passe på Danmark.

Vi har fået Landet og det danske fællesskab af dem, der kom før, og vi har en pligt til at levere det videre til dem, der kommer efter.

Og det skal helst være et rigere og friere land, hvor der er kommet mere ind på kontoen, end vi har trukket ud, den dag vi siger farvel.

Det handler om vores fælles værdier; om landet, sikkerheden, friheden, kulturen, naturen, miljøet og det folkelige fællesskab.

For mig er det det, politik handler om – at kunne give et rigere og friere Danmark til mine børn og til alle de andre danskere, der kommer efter mig.

En dag som i dag, hvor vi i den danske sommer er samlet mange i Allinge på Bornholm, midt i den smukke Østersø, er det ikke svært at være optimist.

Danmark ER et rigt land. Danmark ER et frit land.

Vi HAR et værdifællesskab i Danmark, der rækker længere ud end til de nærmeste i ens familie.

Det kan jeg mærke, og det varmer at opleve det. Det giver lys i en tid, hvor så meget andet truer.

Men netop fordi jeg er så overbevist om, at det danske fællesskab er stærkt og kan så meget, så piner det mig, at det sander til – og på nogle områder går den gale vej.

Danskerne er blevet rigere i min tid. Men er vi blevet friere? Er vores fællesskab blevet stærkere. Og hvad med naturen?

Har vi gjort nok, for at passe på værdierne og udvikle dem i respekt for den arv, vi er givet?

Mit svar er Nej.

Vi har tæret på det, vi fik, og ikke næret det, vi skal give videre.

Det er med den erkendelse, at jeg sammen med andre ligesindede stiftede Nye Borgerlige for snart syv år siden.

Jeg indså, at hvis ikke jeg SELV gør noget, så vil jeg ikke kunne klandre andre for at lade stå til.

Det vil være helt urimeligt, hvis jeg lukker øjnene for den samfundsudvikling, som jeg kan se er skæv.

Hvis jeg bare skubber problemerne videre til mine børn og siger, at det må de selv klare, når de engang skal overtage boet.

Det går ikke. Det er ikke ansvarligt.

Vi må alle tage del i ansvaret for vores samfunds udvikling. Nogle i det små, andre i det store.

Derfor har jeg stiftet et parti. Derfor er jeg blevet politiker. Og jeg ved, at jeg kan gøre noget ved det.

Hvis man skal sige det helt kort, så er min største bekymring, at det stærke værdifællesskab med borgerlig solidaritet mellem danskerne svækkes, fordi staten, politikerne, embedsmændene, lovene og reglerne fylder mere og mere.

Vi lader os i stigende grad dirigere af forbud og påbud fremfor at bidrage med de værdier, der naturligt opstår, når frie mennesker handler med hinanden, udveksler ideer og har friheden til udøve deres virketrang, bruge deres fantasi, skabe nyt og finde på.

Hvorfor det går i den retning, skal der nok mere indsigtsfulde folk end mig til at forklare, men personligt tror jeg, at det hænger sammen med, at Danmark ikke længere i samme grad er et folkestyre – altså et land, der ledes af folket og for folket.

I stedet for at holde fast i vores danske folkestyre, så er en stadig større del af fællesskabets indhold placeret i love og regler, som vedtages i EU.

Vores land styres i stigende grad af politikere og embedsmænd i Bruxelles. Mennesker, der for langt størstedelens vedkommende ikke er danske. Ikke bor og lever i Danmark. Og derfor - af gode grunde - hverken:

- føler et særligt ansvar for det danske

- har indsigt i de problemer, som den almindelige dansker bokser med i hverdagen

- eller mærker konsekvenserne af de tåbelige regler, som de presser ned over vores samfund.

Fiskeripolitik, rigide barselsregler, sociale ydelser til udlændinge, familiesammenføringsregler. Man kunne blive ved.

Listen af ødelæggende og samfundsnedbrydende politik, der de seneste årtier er kommet fra Bruxelles, er alenlang.

Og i samme periode er tilliden mellem danskerne afløst af statslig kontrol, og friheden afløst af tvang som konsekvens af en fejlslagen – ja decideret uansvarlig - udlændingepolitik.

Alt for mange er kommet hertil, som ikke deler vores værdier, og som vi ikke har forlangt noget af i den retning.

I stedet for at assimilere indvandrere og som minimum stille krav om, at de skulle forsørge sig selv og overholde vores lovgivning, så har vi gjort samfundet mere centralistisk, mere regelstyret.

Bid for bid indskrænkes vores frie, folkelige fællesskab - vores liberale samfund.

Det er den pris, vi betaler for årtiers fejlslagen udlændingepolitik.

Før i tiden stod de frivillige, folkelige fællesskaber som fundamentet under os.

Det gør de slet ikke længere i samme grad.

De frivillige, folkelige fællesskaber er skubbet ud af reden af en altomfattende velfærdsstat, der forventes at løse alle udfordringer og tilfredsstille alle forventninger.

Og når værdifællesskabet blegner og segner, så finder alskens unoder vej til os. Ikke mindst fra USA, hvor kränkelseskultur, identitetspolitik og politisk korrekthed har nået ekstreme højder og indtager absurde former.

Hvis ikke vi styrker vores folkelige værdifællesskab og siger fra, så vil kränkelses- og cancelkulturen sprede sig som et lammende minefelt af særhensyn, der svækker vores sociale omgang med hinanden.

Et minefelt af særhensyn, hvor de få - men stærke - stemmer slår sig op som mestre i 'den gode tone' og konstant ændrer de sociale spilleregler i samfundet.

Et minefelt, som gør det umuligt for alle andre at navigere i fællesskabet uden at træde forkert – og dermed risikere offentlig udskamning.

Vi ser det allerede.

Den lille Havfrue er en racistisk fisk. Eskimo-isen har fået nyt navn. Pippis far må ikke længere være negerkonge. De store lakridshoveder er fjernet fra Haribos Skippermix, fordi de var racistiske. Og en kagemand skal nu hedde en kageperson.

Der er åbenlyst ingen grænse for de påfund, som flourerer på toseriernes overdrev.

Og desværre har vi ikke længere den samme modstandskraft over for tåbelighederne, når vi konfronteres med dem.

Alt for ofte bøjer vi af og giver efter.

Min første konklusion er, at retningen er forkert.

Min anden konklusion er, at løsningen ligger i at skabe et samfund, hvor vores frie, folkelige fællesskab styrkes.

Hvor politikerne bestemmer mindre, og danskerne bestemmer meget mere selv – også over flere af deres egne penge.

Mindre Stat – Mere Menneske, kalder jeg det.

Danskerne kan nemlig godt selv. Hvis de får lov. Det er jeg overbevist om. De fleste politikere på Christiansborg tror på det modsatte.

At det er staten, der skal være den stærke, fordi danskerne er svage. Børnene lærer det sågar i skolen. Det står i bøgerne til samfundsfag i 9. klasse:

At det er velfærdsstaten, der har gjort os danskere rige og frie. Det passer ikke.

Systematisk og vedvarende er de to seneste generationer blevet bildt ind, at uden den socialdemokratiske opskrift på en altomfattende velfærdsstat, vil vi danskere være fortabt til et liv i fattigdom og utryghed.

Men historien om velfærdsstaten som rigdommens og frihedens moder er ikke sand.

Den passer ikke.

Velstanden skabes der, hvor der arbejdes, produceres, innoveres, markedsføres og sælges.

Politikere kan ikke skabe velstand. Hverken politikerne på Christiansborg eller dem i Bruxelles. Politikerne lever af velstanden. De bidrager ikke til den.

Og friheden. Den er vi født med.

Lige indtil staten og politikerne skruer love og regler sammen, som knægter friheden.

Jo flere love og regler politikerne indfører, jo sværere får vi ved at samarbejde og udvikle os i de frivillige fællesskaber, som binder os sammen som folk og skaber vores kultur.

Og det er netop kulturen og det stærke civilsamfund, som gør, at vi danskere er

knyttet til hinanden. Realiteten er, at staten, reglerne og centraliseringen har splittet danskerne.

Splittelsen mellem land og by. Splittelsen mellem dem i de kreative erhverv og de producerende erhverv. Splittelsen mellem dem, der skaber værdierne og dem, der lever af værdierne.

Når jeg forlader Christiansborg og besøger venner på landet, står det tydeligt. Danske landmænd er de dygtigste i verden.

De producerer fødevarer med det laveste CO₂-aftryk per produceret enhed. De forvalter naturen. De passer på miljøet. Og de brødføder 15 millioner mennesker.

Alligevel lægges de for had af en kreativ klasse, der fortrinsvis bor i de store byer, og som hverken har en idé om, hvor maden eller de selv stammer fra.

Naturbevidsthed har de ikke.

Det er derfor åndsvage projekter som rewilding kan få lov at florere, hvor dyr sultes, for at nogle få med de rigtige meninger kan udleve en naiv drøm om en vild natur, der ikke findes.

Miljøforståelse har de heller ikke.

Uden sans for hverken økonomi eller landskabsværdier, vil de plastre Danmark til i vindmøller og vidtstrakte solcelleørkener, der skæmmer og ødelægger de naturværdier, vi har fået i arv. Til lands og på havet.

Og lige så dumstædigt afviser de kernekraft.

Kernekraft er en stabil, sikker og ren energikilde, som vil kunne spare os for 1.000vis af grimme vindmøller og ødelæggende solcelleørkener.

Men vindmølleindustrien er stor i Danmark, så naturen, miljøet og landskabsværdierne må ofres. Kernekraft vil de i hvert [fald] ikke høre tale om.

Der er vokset et skel i Danmark mellem dem, der bestemmer, og dem der

bestemmes over. Det skal vi have brudt ned, så vi kan styrke den borgerlige solidaritet.

Det er nemlig den borgerlige solidaritet mellem danskerne, der beskytter vores frihed.

Den borgerlige solidaritet er det kulturelle fundament i vores samfund, der giver os lyst til at dele med hinanden og passe på hinanden - også selv om vi bor i hver sin ende af landet og hverken er i familie eller kender hinanden.

Den borgerlige solidaritet var her lang tid før, den socialdemokratiske velfærdsstat overtog det hele.

En borgerlig solidaritet, der bygger på det personlige ansvar. Et ansvar, der rækker meget længere ud end til ens nærmeste.

En borgerlig solidaritet, der fordrer af os, at vi tager os af dem, der ikke kan klare sig selv, kommer galt afsted, bliver syge og gamle.

En borgerlig solidaritet, der binder os sammen som et folk. Ikke som klienter af en stadig større stat, men som frie borgere i et stærkt, dansk værdifællesskab.

Det er den borgerlige solidaritet, som vi skal styrke igen.

Og den kamp er lige så vigtig, som kampen for en løsningsorienteret udlændingepolitik. De to ting hænger sammen.

For den forfejlede udlændingepolitik har ikke alene påført os økonomiske, sociale og kulturelle problemer.

Den forfejlede udlændingepolitik har også erstattet tillid med kontrol og frihed med tvang.

Den forfejlede udlændingepolitik har givet staten og den offentlige sektor vokseværk.

Får vi løst udlændingepolitikken fra bunden, så vil vi kunne erstatte kontrol med tillid og tvang med frihed. Og det vil styrke vores frie, folkelige

værdifællesskab.

Nye Borgerlige er i dag en stor bevægelse. Vi er det tredjestørste parti målt på antallet af medlemmer. Og jeg er sammen med mine partifæller Lars Boje Mathiesen, Peter Seier Christensen og Mette Thiesen valgt til Folketinget.

Det giver ansvar – ikke blot for én selv, men for de kommende slægter.

Det største i livet for mig er at se mine børn lykkes. Det kan intet overgå.

Men kærligheden til mit land kommer lige efter.

Jeg tror på, at det danske fællesskab på tværs af landet - på tværs af andre skel - vil blive stærkere, hvis vi lader politikerne bestemme mindre, og danskerne bestemme meget mere selv.

Og jeg tror på, at vi kan, hvis vi vil – sammen.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Folkemødetale, Nye Borgerlige, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pernille-vermunds-folkemoedetale-2022>